

Vzpomínání Karla Mejty

Bylo nás pět a byli jsme opravdu kluci. Tam v Helsinkách jsme teprve poznávali míru svých možností, konkurenci jsme nebrali vážně, přišli jsme na olympijské hry se stejnou důvěrou sami v sebe, jako kdyby to všechno bylo na Vltavě nebo na Kníničské.

Na „háčku“ má člověk tu výhodu, že má celou loď, každého z posádky jako na dlaní. Ovšem do očí vidí jen jednomu — kormidelníkovi, ale při veslování tvář nehraje hlavní roli. Vesla tahají především ruce a nohy, a věřte, je to báječný pocit zúčastnit se toho koncertu nabitého rytmem, měním se podle vnější situace, podle toho, co se děje na trati.

Do očí jsem zíral Mirkovi, náš kormidelník Koranda byl Pražan a prakticky nám začal vlastně kormidlovat až v konečné přípravě na Helsinky. Ale byl obrovsky obětavý, seděl dobře jak na kormidle, tak v partě. Nikdy nezapomenu na jeho sebeovládání, kázeň, se kterou držel váhu na padesátce, na těch skromných 50 kg! Neuvěřitelné, neboť na vodě se tráví přímo kosmicky rychle. Zatím co my jsme svědomitě cídili talíře a očima smýčili stůl, Mirek se spokojil s kousíčkem libového masa, trochou ovoce a cudným zapitím. Celých čtrnáct dní! Jen proto, abychom ho nevozili, netahali zbytečnou váhu. Sekáč.

Nebo Jirka Havlis. Co ten měl za váli! Mezi námi byl vlastně tintítko, nejlehčí, nikdy toho moc nenamluvil. Někdy se mi zdálo, že veslo přímo nenávidí, že ta precíznost, s jakou se musí s veslem pracovat, mu vadí. Všechno však překonal s obrovskou vůlí, urputnost s jakou šel za společným cílem, držet partu, byla nezměrná. Kolikrát jsem si říkal — to jsou veslaři od pánaboha, Jirka si však musí vydřít všechno sám, nikdo mu nic nedaroval!

Na ten olympijský rok vzpomínám jako na kus školy života. Byl jsem ve zvláštní situaci. Brácha na podzim roku 1951 narukoval, kluci najednou neměli čtvrtého. A já končil průmyslovku v Hranicích na Moravě. Ale pláclí jsme si. A jak se mohlo s lodí na vodu, cestoval jsem každý pátek na noc z Hranic do Třeboně. Sobotu a neděli jsme prožili na ostrově, v loděnici a na vodě, v týdnu s klukama jezdil náhradník. Přitom jsem dělal na maturitu, večer běhal po kopcích a v lese, abych držel kondici. Bylo to věčné cestování, ale všechno jsem stihl — maturitu, veslování a nakonec i ty medaile. Škola odřikání a sebezapření, nejen mého, ale především — rodičů! Vždyť to všechno museli financovat, nikdo nám nic nedal. Vlastně ono nás ani nenapadlo někde něco požadovat.

A tak z toho háčkovského posazu mám nakonec dojem, že v té olympijské čtyřce nás nesesedělo, přesněji řečeno nemakalo jenom pět, ale že tam byli s námi, možná že v nás, v našich svalech, v naší mysli a určitě v srdci i naši nejbližší — rodiče, sourozenci, děvčata, přátelé, vždyť jinak bychom sotva to vítězství unesli...

Zasloužilý mistr sportu

KAREL MEJTA

v Československém sportu z 18. června 1976